

**WYROK
W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ**

Dnia 27 marca 2026r.

Sąd Okręgowy w Zielonej Górze, IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych
w składzie:

Przewodniczący: sędzia Robert Macholak

Protokolant: st. sekr. sądowy Barbara Serżysko

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 19 marca 2026r. w Zielonej Górze

sprawy z powództwa Dxxxx

przeciwko Skarbowi Państwa - Izbie Administracji Skarbowej w Zielonej Górze

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanego

od wyroku Sądu Rejonowego w Zielonej Górze, IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych

z dnia 28.10.2025r., sygn.akt. IV P 197/25

oddala apelację.

sędzia Robert Macholak

UZASADNIENIE

Powódka D. xxxx w pozwie skierowanym przeciwko Skarbowi Państwa-Izbie Administracji Skarbowej w Zielonej Górze wniosła o zasądzenie na swoją rzecz kwoty xxxx zł wraz z ustawowymi odsetkami oraz zwrotu kosztów postępowania.

W uzasadnieniu żądania powódka podała, że domaga się wyrównania uposażenia za okres od stycznia do lutego 2023 r., a także świadczeń związanych z zakończeniem służby w dniu xxxx.2023 r. Wywodziła, że jest emerytowanym funkcjonariuszem Służby Celnej, którym była do xxxx2023 r. Podała, że dnia xxx.2022 r. za pośrednictwem Naczelnika Lubuskiego Urzędu Celno-Skarbowego w Gorzowie Wlkp. złożyła wniosek do Dyrektora Izby Administracji Skarbowej w Zielonej Górze o zwolnienie ze służby z dniem xxxx.2023 r. Decyzja o odejściu ze służby nie była łatwa, gdyż spowodowana została wieloma czynnikami, m.in. trudnościami występującymi w służbie po przeprowadzonej reformie oraz pogarszającym się stanem zdrowia. Podkreśliła, że w administracji celnej była zatrudniona od xxxxx r. Powódka podała, że w styczniu 2023 r. i lutym 2023 r. otrzymała uposażenie oraz pozostałe świadczenia wyliczone według kwoty bazowej z 2022 r. Brak zastosowania kwoty bazowej ustalonej w ustawie budżetowej na 2023 r. spowodował, że otrzymała zaniżone uposażenie zasadnicze oraz związane z zakończeniem służby: odprawę, nagrodę roczną, ekwiwalent za urlop wypoczynkowy i nagrodę jubileuszową.

Pozwany Skarb Państwa Izba Administracji Skarbowej w Zielonej Górze w odpowiedzi na pozew wniósł o oddalenie powództwa oraz zasądzenie na swoją rzecz kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego

wg norm przepisanych. W uzasadnieniu pozwany wskazał, że wobec strony powodowej zastosowano przepis art. 41 ustawy z dnia 1.12.2022 r. o szczególnych rozwiązaniach służących realizacji ustawy budżetowej na rok 2023 (Dz.U. z 2022 r., poz. 2666). Z powołanych przez pozwanego przepisów art. 41 ustawy wynika, że funkcjonariusze odchodzący ze służby w styczniu lub lutym 2023 r. otrzymywali uposażenie wg kwoty bazowej z ustawy budżetowej za 2022 rok. Zdaniem strony pozwanej regulacje te nie noszą cech dyskryminacji, gdyż nie byłoby słuszne m.in. to, że funkcjonariusze odchodzący na służbę na początku roku otrzymaliby takie samo uposażenie, jak ci, którzy przepracowali cały rok. Ponadto ustawodawca ma prawo motywować do pozostania w służbie pod względem finansowym, co było racją wprowadzenia art. 41 ustawy. Na poparcie stanowiska pozwany powołał się na wyroki Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Łodzi z dnia 16.05.2025 r. Zgodnie z powołanymi przepisami świadczenia należne powódce zostały wypłacone przy zastosowaniu kwoty bazowej na rok 2022 tj. ~~1-614,69~~ **1803,16zł.** Pozwany wskazał, że w jego ocenie są dwie, różne względem siebie kategorie funkcjonariuszy tj. ci, którzy chcą odejść ze służby na początku 2023 r. oraz ci, którzy pozostają w służbie. Ze względu na te okoliczności obie kategorie „nie charakteryzują się w równym stopniu określonymi cechami”, co uzasadnia ich traktowanie w sposób różny. Ustawodawca ma prawo motywować do pozostania w służbie. Stąd w ocenie pozwanego zastosowanie przez niego wyliczenie składników uposażenia było prawidłowe.

W piśmie z dnia xxxx.2025 r. powódka zmodyfikowała powództwo i wniosła o zasądzenie na swoją rzecz kwoty xxxxx zł.

Wyrokiem z dnia 28 października 2025 r. Sąd Rejonowy w Zielonej Górze – IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych, sygn. akt IV P 197/25, w pkt. I zasądził od pozwanego na rzecz powódki następujące kwoty:

- a) xxxx zł brutto tytułem wyrównania uposażenia z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 28.01.2023 r. do dnia zapłaty,
- b) xxxxx zł brutto tytułem wyrównania uposażenia za czas choroby z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 25.02.2023 r. do dnia zapłaty,
- c) xxxxx zł brutto tytułem wyrównania odprawy emerytalnej z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 25.02.2023 r. do dnia zapłaty,
- d) xxxxx zł brutto tytułem wyrównania nagrody rocznej z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 25.02.2023 r. do dnia zapłaty,
- e) xxxxx zł brutto tytułem wyrównania nagrody jubileuszowej z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 25.02.2023 r. do dnia zapłaty,
- f) xxxxx zł brutto tytułem wyrównania ekwiwalentu za urlop wypoczynkowy z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 25.02.2023 r. do dnia zapłaty;

w pkt. II zasądził od pozwanego na rzecz powódki kwotę 400,00 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, a w pkt. III nadał wyrokowi w pkt. I rygor natychmiastowej wysokości.

Sąd Rejonowy ustalił, że powódka D. xxx, pełniąca służbę na stanowisku specjalisty Służby Celno-Skarbowej w Izbie Administracji Skarbowej w Zielonej Górze, w dniu xxxx.2022 r. złożyła wniosek o zwolnienie jej ze służby z dniem xxxx.2023 r. w związku z przejściem na emeryturę mundurową.

Dyrektor Izby Administracji Skarbowej pismem z dnia xxxx.2022 r. wyraził na powyższe zgodę.

Za miesiąc styczeń 2023 r. powódka otrzymała xxxx zł brutto uposażenia z tytułu choroby, a za miesiąc luty 2023 r. xxxx zł brutto uposażenia z tytułu choroby.

Ponadto w lutym 2023 r. otrzymała:

- xxxx zł brutto tytułem odprawy emerytalnej,
- xxxx zł brutto tytułem nagrody rocznej,
- xxxx zł brutto tytułem ekwiwalentu za urlop wypoczynkowy,
- xxxx zł brutto tytułem nagrody jubileuszowej.

Uposażenie i pozostało składniki zostały wyliczone według kwoty bazowej z 2022 r., to jest ~~1 614,69~~ **1803,16** zł.

Przy zastosowaniu kwoty bazowej ustalonej w ustawie budżetowej na 2023 r. w kwocie ~~1 740,64~~ **1943,81** zł różnica pomiędzy należnymi, a wypłaconymi powódce uposażeniami wynosi:

- xxxx zł brutto uposażenia z tytułu choroby za miesiąc styczeń 2023 r.,
- xxxx zł brutto uposażenia z tytułu choroby za miesiąc luty 2023 r.,
- xxxx zł brutto tytułem odprawy emerytalnej,
- xxxx zł brutto tytułem nagrody rocznej,
- xxxx zł brutto tytułem ekwiwalentu za urlop wypoczynkowy,
- xxxx zł brutto tytułem nagrody jubileuszowej.

Różnica z tego tytułu wyniosła łącznie xxxx zł.

Ostatnie miesięczne uposażenie powódki wyliczone jak ekwiwalent za urlop wypoczynkowy wynosiło xxxx zł brutto.

W tak ustalonym stanie faktycznym sprawy Sąd Rejonowy uznał powództwo za zasadne. Wpierw przytoczono treść art. 223 ust. 3 ustawy z dnia 16.11.2016 r. o Krajowej Administracji Skarbowej (Dz.U.2025.1131), następnie art. 8 ust. 1 ww. ustawy. Sąd ten przytoczył także treść art. 41 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 1.12.2022 r. o szczególnych rozwiązaniach służących realizacji ustawy budżetowej na rok 2023 r. (Dz.U. z 2022 r., poz. 2666 ze zm.) wskazując, że mechanizm wprowadzony ustawą o budżecie spowodował, że powódka (podobnie jak inni funkcjonariusze Służby Celno-Skarbowej, którzy odeszli ze służby przed 1.03.2023 r.) otrzymała uposażenie za miesiące styczeń i luty 2023

r. oraz inne świadczenia związane z ustaniem stosunku służbowego, wyliczone wg kwoty bazowej obowiązującej w 2022 r.

Sąd Rejonowy przytoczył fragment uzasadnienia orzeczenia Sądu Okręgowego sprawie o sygn. akt IV Pa 160/24 (na mocy którego oddalono apelację pozwanego w analogicznej sprawie dotyczącej funkcjonariusza Straży Granicznej), wskazując, że orzekanie o zgodności ustaw z Konstytucją (art. 188 pkt 1 ustawy zasadniczej), co niewątpliwie należy do wyłącznej kompetencji Trybunału Konstytucyjnego, nie jest tożsame z oceną konstytucyjności przepisu mającego zastosowanie w konkretnej sprawie rozstrzyganej przez sąd. Sąd jest obowiązany do oceny konstytucyjności przepisu ustawy w ramach ustalania, który przepis obowiązującego prawa będzie zastosowany do rozstrzygnięcia danego stanu faktycznego w indywidualnej sprawie. Odmowa zastosowania przepisu ustawy uznanego przez sąd za sprzeczny z Konstytucją nie narusza zatem kompetencji Trybunału Konstytucyjnego i nie ma bezpośredniego związku z tymi kompetencjami. Uznanie, że sądy powszechne nie są uprawnione do badania zgodności ustaw z Konstytucją, a w konsekwencji do zajmowania stanowiska w kwestii ich zgodności, jak też niezgodności z ustawą zasadniczą, jest wyraźnie sprzeczne z art. 8 ust. 2 Konstytucji RP, który zobowiązuje do bezpośredniego stosowania jej przepisów, przy czym pod pojęciem „stosowanie” należy rozumieć w pierwszym rzędzie sądowe stosowanie prawa (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 8 sierpnia 2017 r., UK 325/16, uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 4 lipca 2001 r., III ZP 12/01 oraz wyroki Sądu Najwyższego z dnia 7 kwietnia 1998 r., PKN 90/98; z dnia 20 sierpnia 2001 r., III RN 189/00; z dnia 8 stycznia 2009 r., I CSK 482/08; z dnia 8 października 2015 r., III KRS 34/12).

Oceniając zatem kwestionowane przez powódkę rozwiązania prawne z punktu widzenia norm konstytucyjnych, Sąd Rejonowy podniósł, że zgodnie z art. 2 Konstytucji RP, Rzeczpospolita Polska jest demokratycznym państwem prawnym, urzeczywistniającym zasady sprawiedliwości społecznej. Już

usytuowanie tej klauzuli w normach konstytucyjnych nakazuje jej przyznać wysoki prymat i miejsce. Dostrzegając jej ogólnikowość i konieczność wykładni przez organy stosujące Konstytucję, zanegować jednak należy, aby była ona dowolna. Zakłada ona swoiste minimum i wyrażające ją formuły prawne. Istotne jest, że z zasady państwa prawnego wyprowadzono zasady pochodne. Jedną z nich stanowi zasada ochrony zaufania obywateli do państwa i stanowionego przez nie prawa. Nieodmiennie związana jest z bezpieczeństwem prawnym. W świetle tej zasady adresaci norm prawnych mają prawo oczekiwać, że regulacja prawna nie zostanie zmieniona na ich niekorzyść w sposób arbitralny i zaskakujący (co podkreślał Trybunał Konstytucyjny w wyroku z 4 listopada 2015 r., K 1/14, czy wyroku z 19 listopada 2008 r. w sprawie Kp 2/08).

Nie oznacza to oczywiście, że określone unormowanie, regulujące uprawnienia płacowe, czy inne prawa lub obowiązki obywateli nie mogą zostać nigdy zmienione. Istotny warunek zakłada jednak, aby kreowane zmiany nie były dla jednostki zaskakujące i nie miały charakteru arbitralnego. Jak wskazano w powołanym powyżej wyroku z dnia 19 listopada 2008 r., wydanym w pełnym składzie Trybunału, istotę zasady lojalności państwa względem obywateli da się przedstawić jako zakaz zastawiania przez przepisy prawne pułapek, formułowania obietnic bez pokrycia, bądź nagłego wycofywania się przez państwo ze złożonych obietnic lub ustalonych reguł postępowania; jako niedopuszczalność kreowania organom państwowym możliwości nadużywania swojej pozycji wobec obywatela (...).

Ponadto, ingerencja ustawodawcy może nastąpić tylko wówczas, gdy przemawiają za tym szczególnie istotne wartości konstytucyjne. Do takich zalicza Trybunał Konstytucyjny m.in. konieczność ochrony równowagi budżetowej (zob. wyroki TK z: 20 stycznia 2010 r., K 6/09; 12 grudnia 2012 r., K 1/12)

Z prezentowaną zasadą konstytucyjną związana jest zasada pewności prawa (bezpieczeństwa prawnego). Gwarantuje ona ochronę praw słusznie

nabytych, interesów w toku oraz ekspektatywę maksymalnie ukształtowanych (por. wyrok TK z 21 czerwca 2005 r. w sprawie P 25/02). Obywatel ma prawo oczekiwać od państwa, że może poruszać się i kształtować swoje uprawnienia i zobowiązania w oparciu o stabilne normy prawne, podlegające zmianom jedynie w przypadkach wyjątkowych i uzasadnionych.

Zestawiając zatem z przedstawioną zasadą konstrukcję uposażeń funkcjonariuszy, zasadna stało się dla Sądu Rejonowego odmowa zastosowania unormowań zamrażających waloryzację płacy dla tych funkcjonariuszy, którzy rozwiązali stosunki służbowe przed 1.03.2023 r.

W uzasadnieniu do projektu ustawy o budżecie wskazano, że zastosowany mechanizm ma na celu zachęcenie funkcjonariuszy do pozostania w służbie (*cyt. „Proponuje się regulację wprowadzającą mechanizm zachęcający do pozostawania w służbie czynnej żołnierzy zawodowych, funkcjonariuszy i funkcjonariuszy Służby Celno-Skarbowej. Mając na uwadze powyższe proponuje się, aby w roku 2023 wzrost uposażeń obejmował wyłącznie żołnierzy zawodowych i funkcjonariuszy pozostających w służbie na dzień 1 marca 2023 r.”*)

Sąd Rejonowy wskazał, że słusznie zauważył Rzecznik Praw Obywatelskich w wystąpieniu skierowanym w 2023 r. do ówczesnego Prezesa Rady Ministrów, mechanizm ten był elementem kształtowania polityki kadrowej, a nie stanowił odpowiedzi na żadne wyjątkowe okoliczności, które uzasadniałyby pozbawienie tej grupy prawa do waloryzacji. Tylko takie okoliczności mogą zaś uzasadniać wprowadzenie przepisów epizodycznych; nie powinno się regulować życia społecznego w warunkach codziennych. W przeciwnym wypadku zaufanie obywatela do państwa i prawa mogłoby zostać zakwestionowane. W ocenie Rzecznika, którą Sąd w pełni podziela, zachęcanie do pozostania w służbie nie powinno przybierać postaci groźby pozbawienia prawa do waloryzacji uposażenia.

Co więcej, w niniejszej sprawie pozwany nie wykazał, by faktycznie zastosowane rozwiązanie ustawowe zmierzało do zachęcenia funkcjonariuszy do pozostania w służbie. Wydaje się to nielogiczne w świetle faktu, że powódka złożyła wniosek o zwolnienie ze służby w październiku 2022 r., zaś kwestionowane przepisy zostały uchwalone w grudniu 2022 r. Pozwany nie zaoferował żadnego dowodu na potwierdzenie faktu zwrócenia się do powódki o zmianę decyzji/ wycofanie wniosku o zwolnienie ze służby.

Przepis ustawy o budżecie zmienił wynikającą z przepisu tej samej rangi zasadę ustalania uposażenia funkcjonariuszy, uzależnioną od kwoty bazowej określonej w ustawie budżetowej (por. art. 103 ust. 3 ustawy o Straży Granicznej). Prawodawca oszedł więc od ukształtowanych ustawą jednolitych zasad ustalania płac konkretnej grupy, wykluczając osoby kończące aktywność zawodową, które przecież przez dwa pełne miesiące 2023 r. pełniły służbę w takich samych warunkach, jak pozostali. Nie uzasadnił tej decyzji żadną szczególną okolicznością, zwłaszcza związaną z potrzebami budżetu państwa.

W powołanym stanowisku Rzecznik Praw Obywatelskich zwrócił uwagę również na to, że zastosowany mechanizm sprawił, że niższe uposażenia otrzymali nie tylko ci funkcjonariusze, którzy w wyniku własnej decyzji zakończyli służbę, ale również ci, którym na jej kontynuowanie nie pozwalał stan zdrowia, czy nawet orzeczenie o trwałej niezdolności do służby.

W ramach rozproszonej kontroli zgodności zastosowanych przez pozwanego przepisów z Konstytucją RP (art. 2, 7 i 32) sąd uznał słuszność stanowisko powódki i uwzględnił powództwo. Jednocześnie sąd nie podzielił wykładni spornych przepisów dokonanej przez Wojewódzki Sąd Administracyjny w Łodzi w powołanych przez pozwanego orzeczeniach, którymi nie był związany.

O odsetkach Sąd Rejonowy orzekł na podstawie przepisu art. 252 ust. 4 ustawy o KAS, zgodnie z którym, w przypadku zwłoki w wypłacie uposażenia, innych świadczeń oraz należności pieniężnych funkcjonariuszowi przysługują

odsetki ustawowe za opóźnienie od dnia, w którym uposażenie, inne świadczenie lub należność pieniężna stały się wymagalne.

W ocenie Sądu Rejonowego, po stronie pozwanego doszło do zwłoki, gdyż nieterminowa wypłata uposażenia i innych świadczeń nastąpiła na skutek zastosowania przepisów niezgodnych z Konstytucją, a zatem wskutek okoliczności za które dłużnik ponosi odpowiedzialność. Analogiczna wykładnia stosowana jest przez sądy powszechne w orzeczeniach dotyczących uposażeń sędziów i prokuratorów, wobec których w latach 2021-2023 r. na podstawie ustaw o budżetach „zamrożono” kwoty bazowe.

O kosztach postępowania w pkt II sentencji Sąd Rejonowy orzekł na podstawie art. 98 §1 k.p.c. Na koszty poniesione przez powódkę składała się opłata od pozwu, uiszczona zgodnie z wezwaniem sądu z uwagi na treść uchwały Sądu Najwyższego z dnia 15.04.2025 r. (III PZP 7/24). Rygor natychmiastowej wykonalności nadano wyrokowi z urzędu na mocy art. 477² § 1 k.p.c., do wysokości ostatniego miesięcznego uposażenia powoda (pkt III).

Apelację od powyższego wyroku złożył pozwany zaskarżając orzeczenie w całości oraz zarzucając jednocześnie:

1. Naruszenie przepisów prawa materialnego, tj.:

- a) art. 41 ustawy z dnia 1 grudnia 2022 r. o szczególnych rozwiązaniach służących realizacji ustawy budżetowej na rok 2023 (Dz.U. z 2022 r. poz. 2666 ze zm.), poprzez jego niezastosowanie i przyjęcie przez Sąd, że stronie powodowej przysługiwało uposażenie za styczeń 2023 r. obliczone z zastosowaniem kwoty bazowej z ustawy budżetowej na 2023 r. w wysokości **1 943,81 zł**, podczas gdy z treści ww. przepisu jednoznacznie wynika, że w okresie od dnia 1.01.2023 r. do dnia 28.02.2023 r. należało stosować kwotę bazową przewidzianą w ustawie budżetowej na rok 2022, tj. **1 803,16 zł**, co skutkowało

niezasadnym zasądzeniem na rzecz Strony powodowej wyrównania uposażenia oraz innych świadczeń wg zawyżonej kwoty bazowej;

- b) art. 252 ust. 4 ustawy z dnia 16 listopada 2016 r. o Krajowej Administracji Skarbowej poprzez jego niezastosowanie i błędne przyjęcie przez Sąd I instancji, że po stronie pozwanego doszło do zwłoki w wypłacie należnego uposażenia i innych świadczeń, a w konsekwencji bezzasadne zasądzenie odsetek ustawowych za opóźnienie od dnia uznania tych świadczeń za wymagalne. Sąd wadliwie ustalił moment wymagalności należności, pomijając, że organ wypłacił uposażenie stronie powodowej zgodnie z obowiązującymi przepisami prawa, w szczególności art. 41 ustawy z dnia 1 grudnia 2022 r. o szczególnych rozwiązaniach służących realizacji ustawy budżetowej na rok 2023, który jednoznacznie nakazywał stosowanie kwoty bazowej z 2022 r. wobec funkcjonariuszy kończących służbę przed 1 marca 2023 r. W tych okolicznościach nie mogła wystąpić jakakolwiek zwłoka po stronie pozwanego, a brak zastosowania art. 252 ust. 4 uKAS miał istotny wpływ na wynik sprawy, albowiem prawidłowa subsumpcja prowadziłyby do oddalenia roszczenia odsetkowego w całości, w tym również od dnia uprawomocnienia się orzeczenia;
- c) art. 2 Konstytucji RP poprzez błędne rozszerzenie zasady zaufania obywatela do państwa i nieuprawnione uznanie, że każdy spadek świadczeń narusza ochronę praw nabytych, mimo że waloryzacja uposażeń funkcjonariuszy nie stanowi prawa nabytego. Sąd pominął, że celem regulacji było wprowadzenie ogólnego, systemowego mechanizmu polityki kadrowej, a nie oddziaływanie na decyzję konkretnej osoby. Dodatkowo Sąd I instancji błędnie przyjął, iż przepisy uchwalone w grudniu 2022 r. nie mogły wpłynąć na decyzję strony powodowej, mimo że miały charakter powszechny, a data

odejścia ze służby była elastyczna. Za nieuzasadnione należy uznać również stwierdzenie, że brak indywidualnego kontaktu z powódką eliminuje cel ustawodawcy, gdyż skuteczność regulacji nie zależy od działań wobec poszczególnych funkcjonariuszy. W efekcie Sąd wadliwie stwierdził naruszenie zasady pewności prawa i oparł rozstrzygnięcie na nieprawidłowej wykładni art. 2 Konstytucji RP, co skutkowało niezasadnym zasądzeniem na rzecz strony powodowej wyrównania uposażenia oraz innych świadczeń;

- d) art. 8 ust. 2 Konstytucji RP poprzez jego błędne zastosowanie i nieuprawnione uznanie, że Sąd powszechny może badać zgodność ustawy z Konstytucją oraz odmówić jej zastosowania, w sytuacji gdy kontrola zgodności ustaw z Konstytucją należy wyłącznie do Trybunału Konstytucyjnego, w efekcie Sąd naruszył konstytucyjny model kontroli norm i zasadę nadrzędności Konstytucji wynikającą z art. 8 ust. 2, co miało istotny wpływ na wynik sprawy;
- e) art. 7 Konstytucji RP poprzez jego błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie, polegające na przyjęciu przez Sąd I instancji, że pozwany - działając zgodnie z obowiązującą ustawą o budżecie - miał obowiązek odstąpić od jej stosowania. Sąd uznał więc, że prawidłowe wykonanie obowiązującego prawa stanowiło zwłokę, co doprowadziło do niezasadnego zasądzenia odsetek ustawowych za opóźnienie, naruszenie to miało wpływ na treść orzeczenia, gdyż doprowadziło do bezpodstawnego uznania, że strona powodowa była traktowana w sposób niezgodny z zasadą równości, co stało się podstawą przyjęcia odpowiedzialności pozwanego i zasądzenia nienależnych świadczeń;
- f) art. 32 Konstytucji RP poprzez błędne przyjęcie, że zróżnicowanie wysokości uposażeń funkcjonariuszy w zależności od daty zwolnienia ze służby stanowi niedopuszczalną dyskryminację. Sąd pominął, że

zróżnicowanie to wynikało z regulacji czasowej związanej z rokiem budżetowym, obejmowało wszystkich funkcjonariuszy jednakowo i realizowało racjonalne cele polityki kadrowej państwa, co miało wpływ na treść orzeczenia, gdyż doprowadziło do bezpodstawnego uznania, że strona powodowa była traktowana w sposób niezgodny z zasadą równości, a to stało się podstawą przyjęcia odpowiedzialności pozwanego i zasądzenia nienależnych świadczeń;

2. Naruszenia prawa procesowego, tj.:

- a) art. 231 k.p.c. w związku z art. 233 § 1 k.p.c. poprzez wadliwe zastosowanie domniemania faktycznego, polegające na przyjęciu przez Sąd, że brak indywidualnych działań pozwanego wobec strony powodowej świadczy o „nielogiczności” przepisu i braku jego funkcji motywacyjnej, mimo że ustalenie to nie wynikało z żadnych dowodów, lecz opierało się wyłącznie na przypuszczeniach, co doprowadziło do bezprawnego uznania przepisu za nieskuteczny w systemie motywacyjnym, mając bezpośredni wpływ na treść orzeczenia i jego ocenę legalności regulacji;
- b) art. 233 § 1 k.p.c. w związku z art. 278 k.p.c. poprzez dokonanie przez Sąd dowolnej, a nie swobodnej, oceny materiału dowodowego, co doprowadziło do błędnych ustaleń faktycznych stanowiących podstawę zaskarżonego wyroku. W szczególności Sąd oparł rozstrzygnięcie na ogólnych i abstrakcyjnych tezach Rzecznika Praw Obywatelskich niemających związku z indywidualną sytuacją strony powodowej, nadał walor dowodowy materiałom publicystycznym oraz stanowiskom organów, które nie stanowiły dowodów w rozumieniu przepisów postępowania cywilnego, a jednocześnie bezzasadnie uznał, że Pozwany „nie wykazał” celu ustawodawcy, mimo że kształtowanie polityki płacowej i mechanizmu waloryzacji uposażeń należy wyłącznie do ustawodawcy. Sąd przekroczył granice

swobodnej oceny dowodów, uznając dodatkowo, że normy prawne dotyczące ustalenia uposażenia Strony powodowej są niezgodne z Konstytucją RP, co doprowadziło do nieuprawnionej odmowy zastosowania przepisów ustawy o budżecie i błędnego przyjęcia zasadności roszczenia, pomimo że obowiązujące przepisy jednoznacznie określały sposób ustalenia kwoty bazowej w spornym okresie;

- c) art. 327¹ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c. poprzez sporządzenie uzasadnienia wyroku obarczonego istotnymi brakami w zakresie ustaleń faktycznych i rozważań prawnych. Uzasadnienie oparto na ogólnej argumentacji konstytucyjnej, bez dokonania szczegółowej analizy sytuacji prawnej i faktycznej strony powodowej. Sąd pominął odniesienie się do kluczowych twierdzeń i zarzutów pozwanego, nie wykazał podstaw dokonanej oceny zarzutów prawnych w świetle przepisów ustawy o budżecie, nie wskazał motywów zastosowania analogii do regulacji obowiązujących w Straży Granicznej ani powodów pominięcia argumentacji dotyczącej wyrównawczego charakteru świadczenia. Sąd odwołał się przy tym do orzecznictwa dotyczącego sędziów i prokuratorów, mimo że sytuacja prawna funkcjonariuszy Służby Celno-Skarbowej są odrębne, co czyni taką analogię nieuprawnioną i prowadzi do wadliwych wniosków, a powyższe miało wpływ na wydane orzeczenie;
- d) art. 98 § 1 k.p.c. poprzez błędne obciążenie kosztami postępowania pozwanego w pkt IV sentencji wyroku, w sytuacji gdy pozwanym w sprawie jest Skarb Państwa. Sąd, przyjmując, że opłata od pozwu uiszczona przez stronę powodową powinna obciążać pozwanego, pominął specyfikę instytucji Skarbu Państwa jako strony procesu, dla której w przypadku przegranej, obowiązek poniesienia kosztów postępowania nie powinien prowadzić do nieuzasadnionego

obciążenia budżetu państwa. Obciążenie Skarbu Państwa kosztami powinno być oceniane w świetle zasad słuszności i racjonalności wydatkowania środków publicznych, co w niniejszej sprawie nie zostało uwzględnione, skutkując naruszeniem przepisu art. 98 § 1 k.p.c. oraz zasad rzetelnego i sprawiedliwego postępowania procesowego;

- e) art. 477² § 1 k.p.c. poprzez błędne nadanie wyrokowi z urzędu rygoru natychmiastowej wykonalności w pkt V sentencji w części dotyczącej „ostatniego miesięcznego uposażenia powoda”, gdyż przepis ten dotyczy należności pracowników w sprawach z zakresu prawa pracy, a strona powodowa pozostawała w stosunku służby państwowej, zaś pozwanym w sprawie jest Skarb Państwa, co miało wpływ na wynik sprawy, bowiem zastosowanie tego przepisu w niniejszej sprawie było niewłaściwe i prowadziło do błędnego ustalenia rygoru natychmiastowej wykonalności świadczeń o charakterze służbowym.

Wobec powyższych zarzutów pozwany wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od strony pogodowej na rzecz pozwanego kosztów postępowania za I i II instancję wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się orzeczenia do dnia zapłaty, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. Pozwany wniósł także o wyznaczenie rozprawy przed Sądem II instancji. Podkreślono, że w przypadku dostrzeżenia przez Sąd odwoławczy innych uchybień dokonanych przez Sąd I instancji, pozwany wnosi o ich uwzględnienie na jego korzyść.

W uzasadnieniu apelacji pozwany wywiódł, że wskazane w zarzutach uchybienia Sądu I instancji winny skutkować zmianą orzeczenia i nieuwzględnieniem powództwa powódki w związku z sprzecznymi z Konstytucją RP działaniami polegającymi na uznaniu art. 41 §1 ustawy z dnia 1 grudnia 2022 r. o szczególnych rozwiązaniach służących realizacji ustawy

budżetowej na rok 2023 jako dyskryminującego w niniejszej sprawie, a w konsekwencji jego niezastosowanie.

W odpowiedzi na apelację powódka wniósł o oddalenie apelacji w całości oraz zasądzenie na jej rzecz od pozwanego zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego w tym ewentualnych kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. Stanowisko powódki wskazuje na zasadność zważeń Sądu I instancji oraz bezzasadność argumentacji pozwanego wyrażonej w apelacji. Powódka nadto odniosła się do zarzutów pozwanego wykazując ich nieadekwatność względem stanu faktycznego niniejszej sprawy.

Na rozprawie w dniu 19 marca 2026 r. powódka podtrzymała swoje stanowisko w sprawie, pozwany wniósł jak w apelacji oraz w piśmie z dnia 23 lutego 2026 r. Nadto Sąd Okręgowy postanowił oddalić wniosek o zawieszenie postępowania zawarty w piśmie procesowym pozwanego z 23 lutego 2026 r.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja pozwanego okazała się niezasadna.

Sąd Okręgowy w pełni przyjmuje ustalenia faktyczne i ocenę prawną Sądu I instancji w zakresie prawa powódki do dochodzonego roszczenia w wysokości przez nią wskazanej. Wobec pełnej aprobaty dla ustaleń faktycznych dokonanych przez Sąd Rejonowy i oddalenia apelacji na podstawie materiału dowodowego zebranego w postępowaniu pierwszoinstancyjnym, nie zachodzi potrzeba powtarzania tych ustaleń (wyroki Sądu Najwyższego z dnia 14.02.2013 r. sygn. II CSK 292/12 i z dnia 24.02. 2021 r. sygn. III USK P 33/21 oraz art. 387 § 2¹ k.p.c.). Zarzuty stawiane przez apelującego zaskarżonemu wyrokowi okazały się chybione. W ramach kontroli instancyjnej przeprowadzonej przez

Sąd Odwoławczy w postępowaniu apelacyjnym nie sposób dopatrzeć się uchybień przepisów zarzuconych przez apelującego zaskarżonemu wyrokowi.

Wbrew zarzutom apelującego Sąd Rejonowy przeprowadził staranne postępowanie dowodowe, w oparciu o które poczynił trafne ustalenia faktyczne oraz wywiódł wnioski w pełni uprawnione wynikiem tego postępowania, nie wykraczając poza ramy swobodnej oceny wiarygodności i mocy dowodów, wynikające z przepisu art. 233 k.p.c. Dokonana subsumcja ustaleń faktycznych do mających zastosowanie przepisów prawa materialnego nie budzi zastrzeżeń Sądu Okręgowego. Zarzut przekroczenia zasady swobodnej oceny materiału dowodowego nie może zostać uznany za skuteczny, kiedy polega na zaprezentowaniu własnych, korzystniejszych dla skarżącego ustaleń stanu faktycznego, dokonanych na podstawie własnej oceny materiału dowodowego (tak m. in. wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z 4 sierpnia 2016r., I ACa 162/16). Ingerencja sądu drugiej instancji możliwa jest tylko wówczas, gdy skarżący wykaże, iż sąd pierwszej instancji rażąco uchybił zasadom logicznego rozumowania lub doświadczenia życiowego oraz brak jest wszechstronnej oceny wszystkich istotnych dowodów (tak wyroki Sądu Najwyższego z 29 lipca 1998r.; II UKN 151/98 i z 5 stycznia 1999r.; II UKN 76/99). Takich zarzutów apelujący skutecznie nie wywiódł. Wniosek taki byłby tym bardziej zaskakujący, że stan faktyczny pozostawał pomiędzy stronami bezsporny, a odmienne stanowisko stron sprowadzało się wyłącznie do różnej oceny okoliczności różnicujących wynagrodzenie powódki i innych funkcjonariuszy, którzy pozostali w zatrudnieniu.

Sąd II instancji nie dopatrzył się naruszenia przez Sąd I instancji przepisów, skutkujących koniecznością - zgodnie z żądaniem apelacji - zmiany tegoż orzeczenia, ewentualnie uchyleniem zaskarżonego wyroku. Przechodząc do zarzutów podniesionych w apelacji, w pierwszej kolejności Sąd Okręgowy rozważył zarzuty prawa procesowego, ponieważ ocena zasadności naruszenia

prawa materialnego może być dokonana dopiero po stwierdzeniu, że ustalenia stanowiące podstawę faktyczną zaskarżonego orzeczenia zostały dokonane zgodnie z przepisami prawa procesowego. Nie jest bowiem możliwe prawidłowe zastosowanie prawa materialnego bez zgodnego z prawem procesowym ustalenia podstawy faktycznej rozstrzygnięcia (por. np. wyroki Sądu Najwyższego z 7 maja 2002 r., I CKN 105/00, za: Lex nr 55169; I PK 164/05, niepubl.; z 26 lipca 2007 r., V CSK 240/07, niepubl.). Apelujący zarzucił w tym zakresie Sądowi I instancji naruszenie art. 327¹ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c., art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 231 k.p.c. i art. 98 §1 k.p.c.

W pierwszej kolejności należy podkreślić, że zgodnie z zasadą swobodnej oceny dowodów wyrażoną w art. 233 § 1 k.p.c., Sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie „wszechstronnego rozważenia zebranego materiału”, a zatem, jak podkreśla się w orzecznictwie, z uwzględnieniem wszystkich dowodów przeprowadzonych w postępowaniu, jak również wszelkich okoliczności towarzyszących przeprowadzaniu poszczególnych dowodów i mających znaczenie dla oceny ich mocy i wiarygodności. Moc dowodowa oznacza siłę przekonania uzyskaną przez sąd wskutek przeprowadzenia określonych środków dowodowych na potwierdzenie prawdziwości lub nieprawdziwości twierdzeń na temat okoliczności faktycznych istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy. Wiarygodność decyduje o tym, czy określony środek dowodowy, ze względu na jego indywidualne cechy i obiektywne okoliczności, zasługuje na wiarę. Ramy swobodnej oceny dowodów muszą być określone wymaganiami prawa procesowego, doświadczenia życiowego, regułami logicznego myślenia oraz pewnego poziomu świadomości prawnej, według których sąd w sposób bezstronny, racjonalny i wszechstronny rozważa materiał dowodowy, jako całość, dokonuje wyboru określonych środków dowodowych i wając ich moc oraz wiarygodność odnosi je do pozostałego materiału dowodowego.

Dokonana przez Sąd ocena dowodów może być skutecznie podważona tylko wówczas, gdy brak jest logiki w powiązaniu wniosków z zebranymi dowodami lub gdy wnioskowanie sądu nie znajduje oparcia w zasadach doświadczenia życiowego (wyrok SA w Lublinie z dnia 12.10.2017 r., sygn. akt III AUa 179/17).

Sąd Okręgowy nie podziela stanowiska apelującego jakoby Sąd I instancji dokonał błędnej oceny stanu faktycznego sprawy, sprzecznej z zasadami logiki. Wskazana przez Sąd ten argumentacja nie wykazuje nienależycie odmiennego i nielogicznego rozważania w zakresie sytuacji zawodowej powódki i związanymi z tym regulacjami dotyczącymi jej należnego wynagrodzenia wypłacanego w przypadku odejścia ze służby. Wręcz przeciwnie Sąd I instancji swoje zważania oparł w odniesieniu do wszystkich okoliczności sprawy, a nadto stanowisko Sądu I instancji znajduje zastosowanie także w innych orzeczeniach sądów, które zostały przytoczone w uzasadnieniu do zaskarżonego orzeczenia. Sąd nadto ma swobodę w zakresie ustaleń dotyczących wszelkich okoliczności sprawy we własnym zakresie na podstawie wszechstronnej wiedzy i zasad logiki bez konieczności powoływania biegłych sądowych. Wobec tego nie sposób przyjąć, iż zarzut naruszenia art. 233 §1 k.p.c. w zw. z art. 231 k.p.c., a także art. 278 k.p.c. znajduje zastosowanie.

Sąd pierwszej instancji nie uchybił przepisom prawa procesowego, a w szczególności normie wynikającej z art. 327¹ k.p.c. Dla skuteczności zarzutu obraży przepisu art. 327¹ § 1 k.p.c. konieczne jest wykazanie przez apelującą, że uchybienie Sądu w tym zakresie mogło mieć istotny wpływ na wynik sprawy. Co do zasady sposób uzasadnienia orzeczenia nie ma wpływu na wynik sprawy, ponieważ uzasadnienie wyraża jedynie motywy podjętego wcześniej rozstrzygnięcia. Z tego względu zarzut naruszenia art. 327¹ § 1 k.p.c. może okazać się uprawniony tylko wówczas, gdy z uzasadnienia nie da się odczytać, jaki stan faktyczny lub prawny stanowił podstawę rozstrzygnięcia, jednakże w

niniejszej sprawie tego typu okoliczność nie miała miejsca. W ocenie Sądu odwoławczego, uzasadnienie zaskarżonego postanowienia zawiera wszystkie przepisane prawem elementy. Wywód Sądu I instancji jest jasny i klarowny, a orzeczenie poddaje się kontroli instancyjnej.

Dodatkowo nie znajduje zastosowania w niniejszej sprawie również twierdzenie pozwanego, że Sąd I instancji nie miał umocowania w zakresie ustalenia rygoru natychmiastowej wykonalności w przypadku roszczenia względem pozwanego z uwagi na art. 335 § 2 k.p.c., co w ocenie pozwanego stanowiło naruszenie tej normy wraz z art. 477² §1 k.p.c. Sąd Okręgowy wskazuje, że w sprawie o należności pracownika od pracodawcy będącego jednostką organizacyjną Skarbu Państwa stroną pozwaną jest pracodawca, a nie Skarb Państwa. Nie ma więc podstaw do potraktowania takiego przypadku jako wyjątku od reguły określonej w art. 335 § 2 k.p.c. (Wyrok NSA z 19.03.2013 r., II GSK 2413/11, LEX nr 1301117). Nadto w myśl art. 477² §1 k.p.c. w sprawach z zakresu prawa pracy § 2 art. 335 k.p.c., nie ma zastosowania (Komentarz aktualizowany do ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. Kodeksu postępowania cywilnego pod red.m.in. P. Telengi, LEX 2015 r. oraz Komentarz " Kodeks postępowania cywilnego" z 2014 r., wyd. C.H. Beck pod red. A. Marciniak, K. Piasecki - komentarz do art. 335 k.p.c.)

Należy podać, iż jakkolwiek w orzecznictwie i literaturze wypowiedane są tezy, że Sądy i inne organy stosowania prawa nie mają kompetencji do orzekania o niekonstytucyjności przepisu ustawy i odmowy jego stosowania (przede wszystkim wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 31 stycznia 2001 r., P 4/99, OTK 2001 nr 1, poz. 5, a także przykładowo wyroki Sądu Najwyższego z dnia 30 października 2002 r., V CKN 1456/00, LEX nr 57237), to jednak w świetle nowszych poglądów prezentowanych w orzecznictwie oraz doktrynie, odnoszących się do problematyki będącej przedmiotem zaskarżenia możliwość

odmowy zastosowania przez Sąd przepisu ustawy, który uznał za niezgodny z Konstytucją RP, jest dopuszczalna (pod pewnymi warunkami).

Kompetencję orzekania o niekonstytucyjności oznaczonego przepisu ustawy ma wyłącznie Trybunał Konstytucyjny i tylko on może rozważać usunięcie z systemu prawnego przepisów sprzecznych z ustawą zasadniczą (art. 188 pkt 1 Konstytucji RP), jednakże orzekanie o zgodności ustaw z Konstytucją (art. 188 pkt 1 ustawy zasadniczej), co niewątpliwie należy do wyłącznej kompetencji Trybunału Konstytucyjnego, nie jest tożsame z oceną konstytucyjności przepisu mającego zastosowanie w konkretnej sprawie rozstrzyganej przez sąd. Sąd jest obowiązany do oceny konstytucyjności przepisu ustawy w ramach ustalania, który przepis obowiązującego prawa będzie zastosowany do rozstrzygnięcia danego stanu faktycznego w indywidualnej sprawie. Odmowa zastosowania przepisu ustawy uznanego przez sąd za sprzeczny z Konstytucją nie narusza zatem kompetencji Trybunału Konstytucyjnego i nie ma bezpośredniego związku z tymi kompetencjami. Uznanie, że sądy powszechne nie są uprawnione do badania zgodności ustaw z Konstytucją, a w konsekwencji do zajmowania stanowiska w kwestii ich zgodności, jak też niezgodności z ustawą zasadniczą, jest wyraźnie sprzeczne z art. 8 ust. 2 Konstytucji RP, który zobowiązuje do bezpośredniego stosowania jej przepisów, przy czym pod pojęciem "stosowanie" należy rozumieć w pierwszym rzędzie sądowe stosowanie prawa (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 8 sierpnia 2017 r., I UK 325/16, uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 4 lipca 2001 r., III ZP 12/01, OSNAPiUS 2002 nr 2, poz. 34 oraz wyroki Sądu Najwyższego z dnia 7 kwietnia 1998 r., I PKN 90/98, OSNAPiUS 2000 nr 1, poz. 6 i powołane w nich orzecznictwo).

Ocena konstytucyjności prawa sprawowana przez sądy w ramach bezpośredniego stosowania Konstytucji służy nie tylko zapewnieniu zgodności orzeczeń z Konstytucją, a w konsekwencji zapewnieniu wydania orzeczenia

ślusznego, sprawiedliwego i realizującego konstytucyjną aksjologię i wartości, ale także przyspieszeniu postępowania. Pozwala ponadto na badanie konstytucyjności prawa w różnorodnych sprawach, odmiennych okolicznościach faktycznych, co znacznie poszerza zakres oceny konstytucyjności. Trybunał Konstytucyjny bada bowiem zgodność z Konstytucją w sposób abstrakcyjny i w zakresie wniosku, co istotnie zawęża pole działania tego organu. Kontrola rozproszona stwarza także możliwość interpretacji Konstytucji oraz ustaw z uwzględnieniem szerokiego spektrum wiedzy specjalistycznej sądów w poszczególnych działach prawa, a tym samym poszerza perspektywę rozumienia Konstytucji (M. Gutowski, P. Kardas: Wykładnia i stosowanie prawa w procesie opartym na Konstytucji, Warszawa 2017, § 3. Znaczenie Konstytucji dla procesu sądowego stosowania prawa; por. też M. Haczkowska: Zasada bezpośredniego stosowania konstytucji w działalności orzeczniczej sądów, Przegląd Sejmowy 2005 nr 1)

W ocenie Sądu Okręgowego, z uwagi na bezpieczeństwo obrotu prawnego kształtowanego również przez indywidualne akty stosowania prawa, jakimi są orzeczenia sądowe - odmowa zastosowania przepisu ustawy może jednak nastąpić wyłącznie w wypadku, gdy sąd rozpoznający sprawę nie ma wątpliwości co do niezgodności danego przepisu z Konstytucją RP, a sprzeczność ma charakter oczywisty, inaczej mówiąc, gdy zachodzi sytuacja oczywistej niekonstytucyjności przepisu.

Sytuacja taka może zachodzić zwłaszcza wówczas, gdy porównywane przepisy ustawy i Konstytucji RP dotyczą regulacji tej samej materii i są ze sobą sprzeczne, a norma konstytucyjna jest skonkretyzowana w stopniu pozwalającym na jej samoistne zastosowanie, gdy ustawodawca wprowadził regulację identyczną, jak norma objęta już wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego, gdy Trybunał stwierdził niekonstytucyjność określonej normy prawnej zamieszczonej w przepisie tożsamym, który nie podlegał rozpoznaniu

przed Trybunałem, gdy sposób rozumienia przepisu ustawy wynika z utrwalonego orzecznictwa Trybunału Konstytucyjnego (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 21 czerwca 2023 r., III USK 268/22, wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 8 stycznia 2009 r., I CSK 482/08; z dnia 17 marca 2016 r., V CSK 377/15).

Wskazać w tym miejscu należy na wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 8 listopada 2023 roku wydany w sprawie K 1/23, który stwierdza, że art. 8 i art. 9 ustawy z dnia 1 grudnia 2022 r. o szczególnych rozwiązaniach służących realizacji ustawy budżetowej na rok 2023 (Dz.U. poz. 2666, ze zm.) są niezgodne z art. 178 ust. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, zaś art.7 tej ustawy jest niezgodny z art. 195 ust. 2 Konstytucji.

Powyższy wyrok Trybunału Konstytucyjnego dotyczył wprawdzie sytuacji ustawy okołobudżetowej na rok 2023 dotyczący wynagrodzenia sędziów i prokuratorów, jednakże biorąc pod uwagę, iż w orzeczeniu tym powołano się na zawarte w wyroku Trybunału Konstytucyjnego z 12 grudnia 2012 roku, wydanym w sprawie K 1/12, zasady oceny dopuszczalności zmian zasad kształtowania wynagrodzeń sędziów, a w szczególności konieczność spełnienia „warunków brzegowych” - szczegółowo przywołanych przez Sąd meriti w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku - zajęte stanowisko ma niewątpliwe znaczenie dla oceny zgodności z Konstytucją rozwiązań przyjętych w roku 2022, będących przedmiotem orzekania w niniejszej sprawie.

Zdaniem Sądu Okręgowego, Sąd Rejonowy prawidłowo przyjął, że powódka została nierówno potraktowana. Pomimo, że pozwany musiał realizować przepisy prawa, to jednak doszło do dyskryminacji powódki, bo inni funkcjonariusze za taką samą służbę jednakże w późniejszym odejściu otrzymali wynagrodzenie z wyższej podstawy, co narusza standardy konstytucyjne. Sąd II instancji wskazuje, iż za powódką należało przyjąć, iż zróżnicowanie funkcjonariuszy Służby Celno-Skarbowej pozostających w

służbie po 1 marca 2023r. a tych odchodzących na emeryturę z końcem lutego 2023r. było różnicowaniem podmiotów podobnych. Według Sądu naruszało to zasadę ochrony zaufania obywatela wobec Państwa Polskiego wyrażonej w art. 2 Konstytucji i równości obywateli wobec prawa(dyskryminacji) zawartej 32 Konstytucji dla tej drugiej części funkcjonariuszy. Każde bowiem zróżnicowanie sytuacji podmiotów podobnych, które nie znajduje uzasadnienia, trzeba uznać za dyskryminację w rozumieniu art. 32 ust. 2, a więc naruszenie Konstytucji(porównaj w literaturze L. Garlicki, art. 32, w: Garlicki, Konstytucja, t. 3 uw.21, s. 21). Sąd II instancji w pełni akceptuje stanowisko Sądu Rejonowego, iż niezasadnym jest celowe różnicowanie funkcjonariuszy z tego samego roku kalendarzowego i budżetowego tylko z powodu daty przejścia na emeryturę. Zwłaszcza w sytuacji, gdy data przejścia na emeryturę jest zależna od obiektywnych okoliczności czy beczynności w tym zakresie Organów Służby Celno-Skarbowej. Tym samym dążenie do utrzymania stanu osobowego funkcjonariuszy w żaden sposób nie usprawiedliwia tych naruszeń, które mogą być dokonane tylko w określonych sytuacjach potwierdzonych w Wyrokach Trybunału Konstytucyjnego sygn. K 1/12 z 12 grudnia 2012r. i P 44/10 z 23 kwietnia 2013r.

Trzeba zgodzić się z tym, iż brzmienie art. 41 ustawy o budżetowej może prowadzić do rozbieżności interpretacyjnych a te sporów sądowych, w których przytoczone wyżej orzeczenia będą miały kluczowe znaczenie dla wykładni zasady równości i ochrony praw nabytych. Sąd podziela stanowiska sądów powszechnych jakie w odpowiedzi na apelację podała powódka, np. wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych sygn. akt III AUa 533/24 z 22 kwietnia 2025r., wyrok Sądu Okręgowego w Łodzi VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych sygn. akt VIII Pa 132/24 z 20 sierpnia 2024r.

Wbrew zarzutowi pozwanego co do naruszenia zasad z art. 2 i 32 oraz art. 8 ust. 2 Konstytucji RP, Sąd I instancji miał podstawy do uznania się zasadnym, przeprowadzenia analizy konstytucyjności art. 41 ust. 1 i 2 powoływanej już wyżej ustawy z dnia 1 grudnia 2022r. o szczególnych rozwiązaniach (...).

Powyższa teza prowadzi do wniosku, że Sąd I instancji – będąc uprawnionym do zbadania zgodności z Konstytucją przepisu, na podstawie którego ustalono wysokość wynagrodzenia powódki za styczeń i luty 2023 roku, a w konsekwencji do zajęcia stanowiska w kwestii niezgodności tego przepisu z ustawą zasadniczą ze skutkiem w postaci jego niezastosowania - nie naruszył art. 8 ust.2 Konstytucji RP ani art. 2, art. 7 i art. 32 Konstytucji RP. Wobec powyższych okoliczności niezasadne są także zarzuty dotyczące naruszenia art. art. 41 ustawy z dnia 1 grudnia 2022 r. o szczególnych rozwiązaniach służących realizacji ustawy budżetowej na rok 2023 oraz art. art. 252 ust. 4 ustawy z dnia 16 listopada 2016 r. o Krajowej Administracji Skarbowej.

Sąd Okręgowy nie zgodził się z zarzutem apelującego o nieważności postępowania wobec niedopuszczalności drogi sądowej. Funkcjonariusz Służby Celno-Skarbowej może realizować swoje prawa w ramach sporu o roszczenia ze stosunku służbowego w sądach powszechnych. Stosownie do art. 277 ustawy z dnia 16 listopada 2016r. o Krajowej Administracji Skarbowej (t.j. Dz.U. z 2025r. poz. 1131) spory o roszczenia ze stosunku służbowego funkcjonariuszy w sprawach niewymienionych w art. 276 ust. 1 rozpatruje sąd właściwy w sprawach z zakresu prawa pracy. W tym zakresie proszę porównać wyrok SN z 17 stycznia 2024r. I PSKP 29/23.

Nie podzielając zatem argumentacji apelanta uznać należy, że wniesiony środek odwoławczy jest bezzasadny. Z tego względu – na podstawie art. 385 k.p.c. Sąd Okręgowy apelację oddalił.

Sędzia Robert Macholak

